Autors i artistes de la ceba

Guia

INFANTIL

Biblioteques municipals de Sabadell

Introducció

Lectora, lector, et presentem la guia "Autors i artistes de la ceba"

Una de les missions de la biblioteca pública és fomentar la lectura i ser prescriptors (paraula difícil... te l'expliquem: prescriure vol dir recomanar llibres, ajudar a triar històries, en definitiva acompanyar i aconsellar els nostres lectors, joves i grans, en la lectura). És per això que amb la presentació d'aquesta guia estem doblement contents, i et preguntaràs per què. Doncs perquè, d'una banda, et recomanem un munt d'històries divertides, entranyables, aventures incansables, misterioses..., que, a més, i aquí ve la segona part i la més engrescadora, totes són històries pensades i escrites per veïnes i veïns de la teva ciutat, són autores i autors locals, persones que viuen i treballen a Sabadell igual que tu i que per a nosaltres és un luxe poder-te presentar.

Sabadell és una gran ciutat i hi ha moltes persones que es dediquen a aquest ofici d'escriure. Tots no hi caben en una guia, per tant trobaràs informació més detallada dels autors i autores que tenen una trajectòria més o menys consolidada però també un apropament als que no han publicat tant o que estan iniciant la seva carrera.

Aquesta vol ser una guia viva, subjecta a canvis i noves incorporacions. D'aquí a un temps segur que la podem fer més gran entre tots, els escriptors amb les seves noves històries i tu (i tots vosaltres) llegint-les. Llegint els nostres autors i autores locals els donem el reconeixement que es mereixen.

Pròleg

Si un dia, anant per Sabadell, te'ls trobes...

Pot ser que algun dia, anant per Sabadell, et trobis amb un autor de llibres infantils que viu i treballa a la ciutat (o que hi va néixer, també). Potser pujaràs a la mateixa parada d'autobús, t'asseuràs a la taula del costat en una cafeteria o us trobareu mentre agafeu llibres en préstec en una biblioteca. Normalment, els autors locals no fan mai cara d'escriptors o d'il·lustradors. No porten un rètol al front que digui 'Ei, que jo escric i/o il·lustro llibres per a tu!', ni duen damunt del cap una bafarada plena d'idees i personatges, visible des de quatre cantonades de distància. Alguns fan cara de somiatruites, d'altres somriuen constantment i també n'hi ha que fan un posat sorrut. No t'espantis. És que estan ficats dins del seu món, imaginant noves històries. És probable que els pugueu veure com es fumen de lloros amb algun fanal, que de despistats en són força. I no és perquè vagin mirant el mòbil...

És per això que, des de les Biblioteques de Sabadell, hem tingut la pensada de crear aquesta exposició i guia sobre els autors locals. Perquè els pugueu conèixer i reconèixer. De vegades, allò que tenim més a la vora ens resulta poc familiar i no hauria de ser així, oi? A Sabadell hi ha una bona pila de persones que escriuen i il·lustren llibres per a infants i ens fa il·lusió que les sentis més properes, que et vinguin ganes d'endinsar-te en les seves històries i que, fins i tot, els puguis preguntar el com i el perquè de tot allò que han creat. Ah, i estaran encantats de rebre suggeriments i propostes sobre allò que t'agradaria llegir. Són creadors que s'alimenten de l'entorn, sempre recollint informació per transformar-la en ficció.

Algunes observacions importants sobre aquesta exposició i guia: des de les biblioteques hem treballat intensament per poder recopilar el màxim d'autors locals possible. Veuràs que hi ha una petita descripció que cadascun d'ells ha fet i també recomanacions dels que es consideren els seus llibres més destacats. I fotografies! Una de quan eren infants (sí, que també ho han estat!) i una d'actual, perquè així et serà més fàcil de saber qui són quan els vegis.

A les biblioteques de la ciutat trobaràs les seves obres. T'esperen per ser agafades en préstec! Si en fas un tast, no te'n penediràs. Fins i tot en voldràs més!
I ara et faig una proposta personal: si et plau, si un dia coincidim pels carrers de Sabadell, m'agradaria que ens saludéssim. No mossego, ni gasto mal humor, ni vaig intentant passar desapercebuda (tasca impossible amb el cabell arrissat que tinc). M'encantarà xerrar amb tu, saber què t'agrada llegir i/o escriure, i també accepto crítiques i suggeriments (o, com a mínim, sé fer cara que ho accepto bé). Què et sembla? Et ve de gust que ens coneguem?

Anna Cabeza
Escriptora (local!!!)

Núria Alberti

Quan de petita algú em preguntava què volia ser de gran sempre responia ben convençuda: escriptora!

Ara, quan ho vaig dir als meus pares, aquests em van dir: doncs això no és cap carrera!

Com que era molt bona estudiant, vaig fer enginyeria industrial i he treballat set anys fent relacions internacionals, per això domino l'anglès i m'encanta viatjar arreu. Tinc molta imaginació i soc prou perseverant per acabar les històries que començo. M'encanta barrejar fantasia i ficció i inventar mil obstacles i aventures per als meus protagonistes. Tot i això, soc coneguda com a especialista en poesia per a nens, ja que he fet tallers de poesia a més de 15.000 nens i nenes i tinc molts poemaris publicats. M'encanta transmetre la meva passió per jugar amb les paraules, i amb la poesia és molt senzill i divertit.

Sempre he estat una fan dels escriptors Joan Manel Gisbert, Joles Sennell i Joana Raspall. Em sento molt feliç d'haver-los conegut a tots i haver parlat amb ells. Als meus aniversaris sempre demanava llibres. La meva mare em deia que no valien igual que el jersei que havia demanat la meva germana, que havia de demanar més coses! Llavors demanava més llibres o llibretes de fulls blancs o bolígrafs que llisquessin sobre el paper i fossin bonics. M'encanta el fet d'escriure a mà. Amb novel·la seria impossible però amb la poesia encara mantinc el ritual d'escriure sempre la primera versió a mà. Quin plaer!

Bons moments a la feina? En tinc tants... i tan diferents! La primera vegada que vaig guanyar un concurs de poesia i vaig llegir en públic i em van aplaudir i felicitar... Haver presentat la Joana Raspall en el seu centenari a Sant Feliu de Llobregat, em vaig sentir molt honorada. Quan la Joana em va dir que jo havia de continuar fent poesia, per continuar el relleu generacional. Ella sap que era com la meva segona àvia. Totes dues es deien Joana! Però sobretot, em quedo amb les abraçades espontànies dels nens als quals ensenyo a estimar la poesia cada setmana i les seves paraules i mirades.

Per exemple després d'un taller una nena de 4t de primària se'm va acostar i em va dir entusiasmada: ara entenc per què t'agrada tant escriure poesia! O els comentaris dels professors. Una professora em va dir: he flipat!!

Núria Albertí

Cada setmana m'enduc regals al cor i això fa que continua escrivint i, sobretot, anant per les escoles, que requereix més esforç logístic i fa que les feines que faig hagin de ser a mitja jornada. Però val la pena. Aquest any arribaré als 30 títols publicats! I ja publico en català i castellà i m'estan traduint al francès i a l'anglès! Cada vegada que trec un nou títol és un bon moment. Quelcom per celebrar!

Quan no escric, m'agrada molt pintar i, per descomptat, llegir. També m'agrada molt cuinar. Tot el que sigui creatiu atrapa la meva atenció. Tot i que no il·lustro llibres, m'agrada molt pintar per diversió, sobretot mandales i animals salvatges o marins, jugar amb els colors... em relaxa.

Cada llibre que escric té un motiu molt potent per ser-hi. Per exemple, poemes i cançons de bressol. Canto un cançó estant embarassada que es diu *Dintre la panxeta*, que va sorgir perquè no trobava res que m'agradés per cantar al meu bebè abans que nasqués. Tot i això, sí que hi ha dos o tres llibres especials. *Gri grill i altres animalades* perquè va ser el primer que vaig publicar i és el meu llibre més venut (10.000 exemplars) i les escoles és el que sempre em demanen als tallers. *Aventures sense sortir de casa* és un llibre tresor on guardo records d'infantesa que encanta als alumnes. També *Fantasmades rimades*, amb un to diferent, és dels que sempre em diuen que és el preferit de la classe. També ho és dels meus fills!

L'autora ens recomana:

Albertí, Núria.
Aventures sense sortir de casa.
Il·lustr. Cristina Losantos. Animallibres, 2012.

Juganer, divertit i original és el poemari de la Núria. Com una maga treu poemes dels objectes més quotidians: un fil d'estendre la roba, una ràdio vella o un llit de molles i de les persones més properes un avi, una àvia i un cosí. Tot és possible mentre hi hagi imaginació i es conegui l'art de la paraula, i ella d'imaginació en té molta.

D'aquest llibre la Núria diu que és un llibre molt important per a ella.

Anna Cabeza

Quan era petita, volia ser pastissera, poetessa, bibliotecària, mestra, llibretera, venedora de queviures, hostessa de vol... Buf, m'agradava tot! Llegia, llegia molt i em podia passar hores submergida en els llibres d'Enid Blyton, Lisbeth Werner, Jerry West i em va fascinar *Els Tres Mosqueters* d'Alexandre Dumas i la seva continuació, *Vint anys després*. Sovint agafava angines amb grans febrades i quasi m'agradava i tot perquè així tenia més temps per llegir, ben colgada al llit. Ja d'adolescent vaig agafar el costum de llegir pel carrer, mentre anava de camí a algun lloc. Em vaig guanyar més d'una bronca per xocar amb altres vianants i em vaig entrebancar diverses vegades. Però és que eren lectures tan interessants!

Un dels moments més màgics d'escriure és quan et ve la idea per construir una història. De cop et dius: "Ho tinc!". I comences a pensar en personatges, situacions, ambientacions, línies de diàleg... No tinc per costum explicar el que estic elaborant perquè és molt meu i no vull que m'ho critiquin i em tombin la il·lusió. És territori reservat i íntim. I el que més m'agrada fer quan no escric és llegir, cuinar, caminar i xerrar. Però ara ja no ho faig tot alhora! No m'imagino preparant una fideuà mentre llegeixo i pujo Rambla amunt tot conversant animadament amb alguna amiga. Ja no practico esports de risc.

Un llibre que em va impressionar d'adolescent: *Demian* de Hermann Hesse. L'he rellegit mil vegades i encara ploro a la darrera pàgina. Me'l va regalar la meva estimada i recordada cosina Maite Mòdol i la va encertar de ple. Quan algú em regala un llibre i hi descobreixo un món que m'agrada, ho tinc sempre present. Crec que els llibres m'han salvat de moltes coses desagradables, he après molt. La petita biblioteca que tinc a casa és un gran tresor perquè sóc molt de rellegir.

Si he de triar un dels meus llibres, em decantaria per *El misteri de la tifa de gos abandonada* de la sèrie Germanes Crostó, Agència d'Investigació. M'encanta quan nens i nenes em diuen que han rigut llegint-lo perquè una de les coses que em fa més feliç a la vida és escampar alegria. Sense sentit de l'humor tot es fa massa complicat...

Anna Cabeza

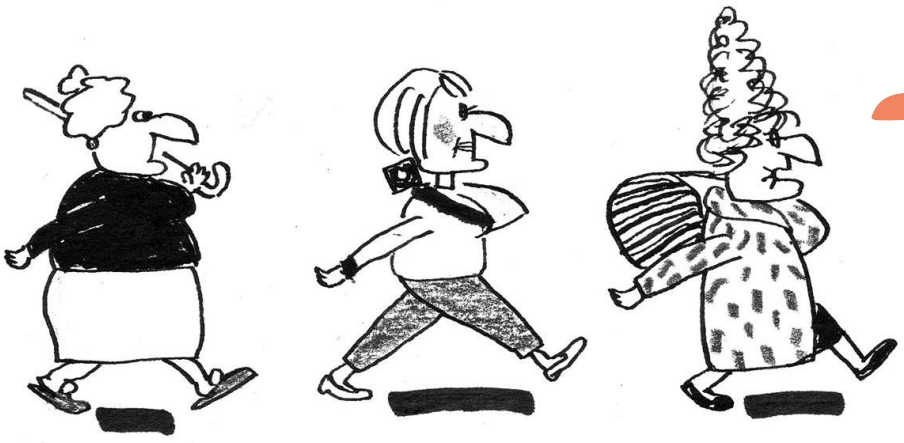
L'autora ens recomana:

Cabeza, Anna.
El misteri de la tifa de gos abandonada.
Il·lustr. Toni Batllori. Bambú, 2012.

Tres intrèpides àvies decideixen muntar una agència d'investigació per ajudar una veïna que cada dia es troba una tifa de gos a la porta de casa. Però ja se sap... de vegades busques una tifa aparentment innocent i t'acabes entrebancant amb un misteri més complicat. Junt amb el net d'una d'elles, les tres àvies demostraran que són valentes, enginyoses i molt divertides.

Troba totes les germanes Crostó amagades a la guia!

A jugar!

O T H N A Y L E E D T U F M C
L W H M U H I U F B X C S M F
S Q J H G G Q V C V E K C J W
U Q O O T L D H V P D K X K F
K O B S F O M E M J K I F G E
T F D E S P P E D O X A S W R
U I S G C E K J X M G Z F M H
G T N A O Z U H P O G B V H B
P B S P U M N L F L I O I G S
F N H U P N I J D A P N D A B
A Z J S E W H L V S J I A S S
N M L Q A S G M W X G R L B M
C Z G T Z L O I C Z P E T A E
N Y J Q B K A P Q E K M A S J
B Y F J M B K G D E U E Q D M

VIDAL
SALOMO
SALA
PAGES
MERINO
LOPEZ

Ets capaç de trobar totes les paraules amagades en aquesta sopa de lletres?

A jugar!

1

Si em dius
que tens gana
i et dono un crostó de pa,
de quins llibres
estic parlant?

2

Ànecs i cignes a dalt,
carpes i tortugues a baix.
L'aigua ens cau a sobre i ens
mullem com un llangardaix.

3

Meitat persona,
meitat vegetal.
El seu món no és
com el nostre,
allà no hi ha humans.

Endevina, endevinalla...

1.Germanes Crostó
2.Parc de Catalunya
3.Andrea Hojarasca

Laura Coll

Quan era una nena la meva gran vocació era ser mestra. M'agradava posar les meves nines assegudes una al costat de l'altra i jo fent classe dibuixant i escrivint en una pissarra. M'agradava molt explicar i inventar-me històries. Llegia les aventures de "los Cinco", revistes del *Cavall Fort*, la sèrie *Pipi Angstrong*, *La casa de la pradera*, programes de música... M'agradava llegir-los a la meva habitació.

Des de fa 31 anys sóc mestra d' Educació Infantil. Un dels moments més preuats de la meva feina és veure els meus alumnes com aprenen, com m'escolten embadalits i encisats, la rebuda de cada matí, com noto que m'estimen, les abraçades, els petits detalls...

De la feina d'escriptora i de narradora de contes el que més m'agrada és quan acabes la teva obra, quan surt publicada, és el teu fruit, una part de tu. Quan t'adones que el que has escrit, que el conte creat, agrada, que connecta amb el que vols transmetre, que ajuda a algú, que fa feliç... Sentir que ha valgut la pena escriure'l.

M'emociono molt quan un infant vol que li signi un dels meus contes.

El que més m'agrada fer quan no escric és estar amb els meus fills, ensenyar, escoltar música, cuidar les plantes, explicar contes als infants, xerrar amb els amics i passejar pel mar.

Tots els llibres són importants i emotius per a mi, però el que potser tinc en més estima és el primer que em van publicar: *Endavant, Bocafí!* i *Valentí, el rei de la Sabana!*, formava part d'un projecte de material didàctic que només es podia obtenir a les escoles que feien servir aquest material.

En canvi, *El misteri de les pessigolles*, va ser un dels primers que es podien vendre per separat i que va tenir més bona acollida.

A mi m'agrada escriure llibres que tinguin continguts emocionals, que transmetin sentiments, valors i que ajudin els infants a reconèixer, expressar i gestionar les seves pròpies emocions i les dels altres.

Laura Coll

L'autora ens recomana:

Coll, Laura.
El misteri de les pessigolles.
Il·lustr. Mercè Canals. Cruïlla, 2013.

L'ordinador d'en Pinxo té moltes pessigolles i no sap d'on li venen. Per ajudar-lo, en Pinxo hi entra a dins i allà, entre cables i botons, coneixerà algú ben especial.

Antoni Dalmases

Quan era un nen volia ser moltes coses, segons el dia. Recordo haver volgut ser un científic savi, un pistoler de l'oest, pirata, rodamón, guitarrista, milionari per viure badant i futbolista. Sí, sobretot, futbolista, perquè el que m'agradava més del món era jugar a futbol.

Els dies que plovia, però, amb els amics ens assèiem en rotllana i inventàvem històries. Fins que, als 8 o 9 anys, vam descobrir que a Sabadell hi havia una biblioteca on deixaven llibres sense pagar i vam començar a anar-hi, sobretot per vacances. El problema era que s'hi havia d'estar en silenci i no podies riure ni comentar el que llegies, per això ens vam fer el carnet i ens endúiem els llibres a casa.

Fins que una tarda, quan devia tenir 10 anys, vaig escriure un llibre de pirates... que només tenia dues pàgines, perquè em vaig passar més temps dibuixant la portada que escrivint la història... Però va ser el meu primer llibre!

D'aquelles lectures em van quedar, sobretot, tres noms. Verne, Stevenson i Hergé. Somiava ser Tintín, desitjava conèixer tant món com Verne i escriure com Stevenson. Col·leccionava, i encara col·lecciono avui, *Tintins* i edicions de *L'Illa del tresor*.

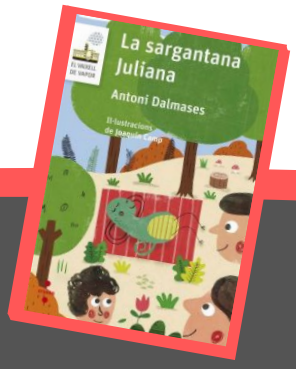
De més gran, un profe em va fer llegir Julio Cortázar, Josep Pla, Salvador Espriu i Kafka. Aquelles lectures em van marcar el futur: ensenyar literatura, contagiar el goig de llegir. A això em vaig dedicar durant gairebé 40 anys. I aviat la lectura em va dur a posar-me a escriure per explicar les històries que em volia explicar a mi mateix.

He escrit molts llibres per a grans, petits i mitjans. Potser hauria de dir que els he escrit per a mi, que hi ha dies que soc vell i altres que sento i penso com un nen, cosa que no em fa cap vergonya i em diverteix. A això dedico avui gairebé totes les hores del dia: a llegir, a escriure i a badar, que és un esport saníssim.

I de tot el que he escrit, hi ha coses que ara les escriuria diferent, però recordo amb goig com em vaig divertir fent *El Vescomte minvant*, la intensitat escrivint *L'última pimavera* o *Jo, el desconegut*, i com reia inventant els rodolins de *Les cuques ballaruques*. De fet, estic content de tots els meus llibres, que m'han ajudat a ser feliç i a fer molts amics. Però el millor és que escriure em permet multiplicar-me, viure moltes vides i ser moltes persones en molts llocs diferents.

Antoni Dalmases

L'autor ens recomana:

Dalmases, Antoni.
La sargantana Juliana
Il·lustr. Joaquín Camp. Cruïlla, 2018.

Una bestiola arriba al pati de l'escola. Com s'hi relacionaran els nens i nenes? quina serà la seva actitud al rebre la sargantana Juliana? Una obra divertida que, a partir de rodolins, animarà a infants i famílies a llegir-la en veu alta i a jugar amb els versos. Us hi atrevireu?

Anna Fité

De petita, si tens quatre germans més i ets la segona començant per dalt, va molt bé tenir un espai on aixoplugar-te quan necessites pau. Jo el tenia, al despatx del pare, que era alhora la biblioteca de casa.

Recordo les parets entapissades d'històries fascinants que esperaven pacientment que jo aprengués a llegir, mentre compartien prestatge amb l'alta aristocràcia de les obres de Shakespeare, els herois quotidians de Buero Vallejo i Artur Miller, els esperpèntics de Valle-Inclán o els apassionats protagonistes de Lorca. Un amagatall perfecte, on es va despertar i va créixer la meva imaginació.

Paral·lelament també vaig descobrir prop de casa una biblioteca encara més impressionant: la de la Caixa d'Estalvis de Sabadell, fundada l'any 1928, dins l'edifici modernista dissenyat per Jeroni Martorell.

Era el paradís de la fantasia. Em va semblar meravellós que en un espai obert al públic s'hi guardessin milers de llibres per a tots els gustos lectors, per deixar-los en préstec, amb tota confiança, amb l'objectiu generós de posar-los a l'abast de tothom qui en volgués gaudir.

Allà vaig conèixer i vaig compartir tardes senceres amb els protagonistes de La Colla dels 7, Los Hollister, Las Mellizas en Santa Clara... I em vaig emportar a casa el Robin Hood, el Tom Sawyer, El Zoo d'en Pitus, la Heidi... Més endavant l'Oliver Twist, El Petit Príncep, el Diari d'Anna Frank, Mujercitas... Els Tintin's, Asterix's i La patrulla dels Castors no, perquè ja els teníem a casa. Així com tots els Cavall Fort.

Era fantàstic tenir tan bones històries a l'abast i saber que cada dia tenies la teva dosi d'imaginació assegurada.

Anna Fité

En aquell temps jo creia que de gran seria actriu, però aviat em vaig adonar que no tenia prou talent. Però com que amb una bona amiga vam crear el Taller de Teatre Infantil de La Joventut de La Faràndula i de seguida vaig començar a escriure alguns textos teatrals per als alumnes del TTI, aviat vaig descobrir que aquest privilegi de poder crear històries pròpies i inventar-me els personatges i fer els arguments al meu gust era la millor feina del món. Aleshores vaig decidir preparar-me bé per escriure millor i, després d'una etapa de formació i una etapa laboral com a periodista a Ràdio Sabadell i al Diari de Sabadell, vaig entrar al món audiovisual com a guionista de *Barri Sèsam*, a TVE, i també vaig publicar els primers textos teatrals a La Galera: *El somni del Petit Turquesa* i *Estrella Delta.* I des d'aleshores he tingut la sort de no parar d'escriure guions, espectacles musicals, contes, novel·les, cantates, fantasia i més fantasia...

I quan no escric, el que més m'agrada fer és... pensar les històries que voldré escriure! I també m'agrada moltíssim caminar pel costat del riu Querol i llegir i escoltar música i estar amb els amics i anar al teatre i al cinema i...

M'agrada viure! :)

L'autora ens recomana:

Fité, Anna.
Zoomwats!!!
Il·lustr. Juanolo. La Galera.

L'Ada i en Nil es disposen a fer-nos coneixedors del pacte top secret dels Zoomwatts!!! que van descobrir per casualitats de la vida. Us ho creuríeu si us diguessin que soterrada existeix una biblioteca on els personatges dels contes populars més famosos del món viuen en l'eterna festa "i van ser feliços per sempre més"? Doncs pareu bé les orelles perquè la cosa va anar així...

Aquesta novel·la va tenir un naixement ben especial. L'any 2012 es va estrenar Zoomwatts, conte musical per a emocionautes, creat amb el músic Saki Guillem, i va ser a partir de l'espectacle que l'Anna va escriure la novel·la.

©Loira2019

Josep Gòrriz

A casa dels avis el dia de la Palma (Rams); els avis eren els únics de la família que tenien telèfon, a mi em fascinava i me'l deixaven agafar i fer veure que trucava. A casa no vam tenir telèfon fins al 1976 (quan jo tenia dinou anys).

Jo estava convençut que seria un extraordinari porter de futbol. I un dia vam fer unes eliminatòries tipus Champions, carrer contra carrer. Però, al cap de mitja hora, després de perdre per 22 a 4, em vaig adonar que no podria ser mai un bon porter de futbol. Va ser la meva primera gran decepció.

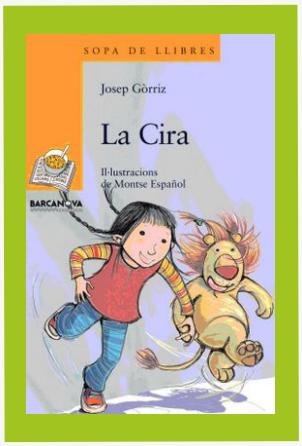
Quan tenia set anys no hi havia col·leccions com les d'ara, el vocabulari era difícil, així que em conformava amb les lectures dels llibres escolars. Als 12 anys, a l'escola Nostra Llar, el Pere Cornellas, el meu primer mestre, em va donar *El meravellós viatge de Nils Holgersson a través de Suècia*, de Selma Lagerlöf. Després vindria Juli Verne, Stevenson, Lorca, Baroja....

Un dels moments més preuats a la meva feina és quan trobo el mecanisme que cohesiona la història. Cada vegada costa més, quan comences un relat, perquè no vols repetir res del que ja has dit i el repte creix: penses, penses, penses... i l'acabes trobant.

Crec que em vaig convertir en escriptor als set anys, encara que sense escriure cap ratlla. Quan anava a l'escola, tenia gairebé una hora de camí, que feia quatre vegades al dia. Un matí surto de casa i no veig el camp del davant: al seu lloc hi ha el mar, i al mar, un vaixell, i dalt del vaixell, uns mariners. Me'ls miro i són els meus companys de classe, jo també hi soc, soc el capità i anem a buscar un tresor a una illa deserta. Aquest devia ser el començament de la meva primera història, que va durar setmanes.

Josep Gòrriz

Em costa triar els llibres de la meva collita que més estimo, n'he fet setanta-dos. Pel que fa a literatura infantil, podria citar les històries realistes de *La Cira* i el conte fantàstic *Pinyons de maduixa*. Si parlem d'esperit aventurer, *Llum al món subterrani*. Pel que fa a les novel·les juvenils, *Mai no et podré estimar.*

L'autor ens recomana:

Gòrriz, Josep
La Cira
Barcanova, 2006.

La Cira decideix un vespre fer el sopar a la mare, que sempre va tan enfeinada. Ella ho fa amb bona intenció, però el resultat potser no serà el que ella esperava...; ja veuràs quin sopar!

Núria Graell

Aquesta que us escriu va néixer a l'ombra de la Torre de l'Aigua de Sabadell, l'agost de 1970. Diu la meva mare que no m'adormia si no m'explicava *La Caputxeta* o el *Patufet*, això si, cada nit havia de canviar-ne el final.

A l'escola tot ho feia en castellà i l'assignatura que més m'agradava era Llengua Catalana, perquè la mestra quan acabava la lliçó, ens explicava un tros de conte i sempre, sempre, l'acabava en punxa. Així, sempre desitjàvem tornar a tenir classe amb ella, per saber com continuava aquella història.

De menuda ja explicava històries a les nines que m'escoltaven assegudes al seu llit. Llegia les històries d'en Joaquim Carbó, Josep Vallverdú i en general tots els llibres que podia aconseguir d'*Els Grumets de la Galera*. També m'agradaven molt els còmics.

Per mi, el moment que més gaudeixo quan escric una història és quan els personatges viatgen del meu cap al paper. És màgic, això d'atorgar vida a un personatge!

Quan no escric m'agrada molt llegir, caminar i tafanejar per les biblioteques. Sempre hi ha algun llibre que em crida l'atenció i acabo emportant-me'l a casa . També m'agrada molt explicar contes a qui vulgui escoltar-me. El conte que he explicat més vegades és *David i el geni Agustí*.

Jo els tinc molta estima, a les històries que escric i als seus protagonistes. El llibre que he escrit i que m'agrada més és *L'últim Poblador,* d'Editorial Garsineu, ja que està inspirat en la vida del meu pare i en els meus molt estimats Pirineus.

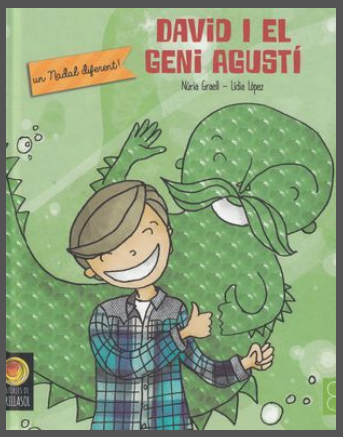

Núria Graell

L'autora ens recomana:

Graell, Núria.
David i el geni Agustí.
Il·lustr. Lídia López. La Pulga con Gafas, 2015.

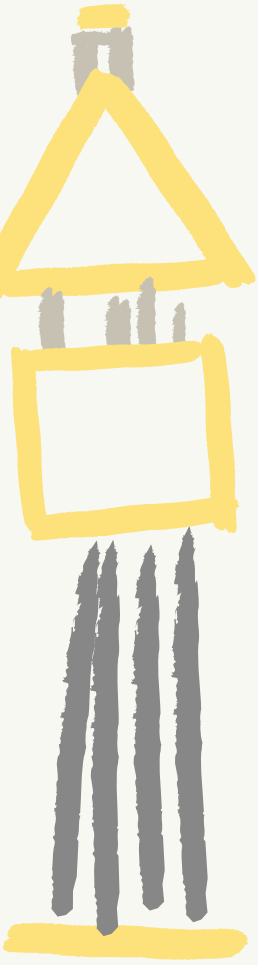
Si li demanes un desig a un geni sortit d'una ampolla, i es fa realitat, has d'anar amb molt de compte... potser no era tan bona idea que nevi sense parar aquestes vacances de Nadal.

Et sona aquesta torre que surt a la portada de la guia?

És la Torre de l'Aigua de Sabadell

La Núria Graell ha escrit un llibre que parla sobre aquest edifici emblemàtic de la ciutat. Es diu "Compro torrre a Sabadell", al llibre unes persones la volen comprar!

Josefina Llauradó

Abans a Sabadell tot era de color gris: el fum dels autobusos; l'arrebossat de les parets de les fàbriques; el color dels uniformes de la Policia Nacional i, també de color gris, era l'uniforme que duia per anar a l'escola. Els contes eren de colors!

Vaig aprendre a llegir aviat, i també vaig començar a explicar contes ben d'hora. Primer, al meu gos, que es deia Dick, i després, als nens i nenes del meu carrer. Potser per això sempre vaig saber que de gran seria escriptora.

M'agradava molt llegir. A casa teníem llibres d'en Josep Maria Folch i Torres, que llegia al costat de l'estufa, i el recull *Leyendas Universales* que llegia d'amagat. Cap allà als 10 anys devorava els llibres de l'autora britànica Enid Blyton, al terrat, amb el berenar a la falda.

El salt a la literatura d'adults el vaig fer gràcies a les novel·les de l'Agatha Christie, va ser una de les meves autores de capçalera. Però d'autors preferits en tinc molts: Carmen Martín Gaite, Mercè Rodoreda, Virginia Woolf, Raimon Casellas, Teresa Jové, Josep d'Arbaud, J.R.R.Tolkien, R.L.Stevenson, H.P. Lovecraft, Frank Herbert, Margaret Millar, Ruth Rendell, Ursula K. Le Guin...

L'Odissea en la versió de Carles Riba, *Canigó* de Mossèn Cinto Verdaguer i la *Crítica de la Raó Practica* d'Immanuel Kant són llibres dels què no podria prescindir. I si n'hagués de triar un dels que he escrit, l'escollit seria *En Bernat detectiu i els catorze biberons*, perquè l'aventura passa pels camps i boscos on jo anava a jugar de petita.

El procés de l'escriptura té moltes etapes. Amb la que més gaudeixo és amb la de la documentació, perquè hi aprenc coses que abans no sabia i perquè m'obliga a llegir.
I llegir és el que més m'agrada fer quan no escric.

Josefina Llauradó

L'autora ens recomana:

Llauradó, Josefina.
En Bernat detectiu i els catorze biberons.
Il·lustr. Cristina Picazo. Animallibres, 2012.

En Bernat i els seus amics Laia, Miquel i Jordi s'enfronten a un cas molt enigmàtic que demana que activin tot el seu enginy i posin a prova la seva valentia. Per sort, en Bernat és un gran fan de les aventures de Sherlock Holmes i sap aplicar tot el que ha après llegint les aventures del famós detectiu. Una masia del Vallès és el teló de fons d'aquest primer llibre de la sèrie En Bernat detectiu.

Imma Lloch

La meva infantesa la recordo jugant a vendre i fent de mare de les meves nines. No puc dir que fossin els meus projectes de vida però sí que el desig de maternitat em va acompanyar sempre fins a fer-se realitat.

De petita, m'agradava molt llegir contes i que me'ls expliquessin, o millor dit "leer cuentos" perquè als anys seixanta l'única llengua reconeguda era el castellà i no es trobaven contes en català. Eren uns "cuentos troquelados" amb títols com ara *Mix y su cascabel*, *Mariuca la castañera*, *Caperucita roja*, *La ratita presumida*... Més endavant *Mary Poppins*, *Las aventuras de Tom Sawyer*...

A l'adolescència em va captivar l'autora Enid Blyton amb la colla de "los cinco" i les seves aventures. Més tard, literatura de la col·lecció *El Balancí* ara ja sí, en català, *El meu amic Friedrich*, *La tala del bosc*, *Prou fronteres*...

Sempre he necessitat llegir envoltada de silenci per poder-me concentrar i no perdre el fil de l'argument. Em distreu el vol d'una mosca.

Les circumstàncies de la vida em van portar per camins ben allunyats de la literatura, malgrat tenir la necessitat d'expressar-me per mitjà de l'escriptura, cosa que feia en la intimitat. Juntament amb el meu marit vam començar a elaborar formatges. Val a dir que els moments més gratificants eren quan aconseguíem crear un formatge de qualitat elogiat pels nostres clients.

Quan no escric m'agrada llegir, compartir estones amb amics i família amb l'afany de canviar el món i també m'agrada caminar per la natura que moltes vegades és font d'inspiració per als meus relats.

Tinc seixanta-quatre anys i un dels llibres que em miro amb més estima és *L'ànima de la vall* de Lluís Cerarols, que parla d'un món fantàstic on el protagonista va viure i que situa a la vall de sota casa meva.

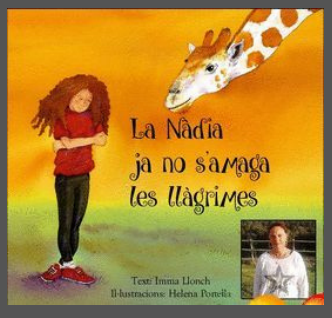
Imma Llonch

Actualment tinc autoeditats tres contes infantils de la col·lecció "Els marrecs de Montbrú". Cada protagonista és un dels meus nets/netes que reflecteixen algun aspecte de la seva personalitat. Són històries imaginàries extretes de la realitat de com ells/elles són. És per això que els arguments estan carregats d'amor i tendresa perquè els he escrit des del cor, no sense abans, haver-los demanat el seu permís per fer públics llurs sentiments.

Dels tres podria dir que el conte de l'Abril, potser per ser el primer que vaig publicar, és el conte en què hi vaig posar més energia i vaig esmerçar-hi més temps a donar-lo a conèixer. Relata una història estrafolària sobre una nena que no es pentina mai perquè la pinta li fa tibades als embolics i un dia una oreneta troba el lloc perfecte damunt del seu cap per fer-hi el niu. Parla de la cura envers els ocells, l'amistat i la responsabilitat. Escrit en primera persona amb un llenguatge planer i divertit. Em consta que forma part del conte de capçalera que molts pares i mares es veuen obligats a llegir cada nit.

L'autora ens recomana:

Llonch, Imma.
La Nàdia ja no s'amaga les llàgrimes.
Il·lustr. Helena Portella. 2017.

Una història plena d'animals divertits: un cocodril que es menja un explorador, una girafa amb mal de coll, el mussol amb ulleresa ulleres... Un llibre dedicat a tots els infants que els costa expresar els seus sentiments.

Núria Llunell

Quan era petita volia ser dissenyadora de sabates; em va durar un temps i després volia ser veterinària perquè m'agradaven molt els gossos. Però de seguida, amb 11 anys, vaig tenir la meva primera experiència professional amb el món del teatre, i això va fer que quedés lligada aquesta professió de per vida.

Vaig tenir la sort de conèixer el Fabià Puigserver, que era el director de l'obra de teatre que vaig fer al Teatre Lliure.

Ell em va influir profundament i va fer que decidís anar-me'n estudiar a l'Institut del Teatre i posteriorment dedicar-me al món de la caracterització i el vestuari teatral.

Quan era petita m'encantaven els llibres d'en Roal Dahl, i ara que ja soc una ganàpia, encara em continuen encantant. A casa en tinc tota la col·lecció i a vegades, si entro a una llibreria i en trobo una edició xula, no puc evitar comprar-la.

Soc una persona inquieta i tinc diverses feines, no m'imagino fent només una cosa 8 hores al dia , tancada a un mateix lloc! M'agrada anar amunt i avall. I tinc la gran sort que entre les feines que tinc, una és donar classe.

La docència m'encanta i aprenc moltes coses dels meus alumnes. Gràcies a les classes de teatre vaig començar a escriure obres per a nens, i d'aquí va néixer l'editorial que tenim amb la meva bessona. I precisament per la meva bessona vaig escriure un conte; *Un parell*, que ens va il·lustra la Carme Carrerras, i li tinc un afecte especial.

Però això és com els fills, els llibres te'ls estimes tots! A l'editorial tenim tres col·leccions, obres de teatre infantil, novel·la juvenil i contes il·lustrats.

Núria Llunell

La Núria Llunell té una germana bessona.

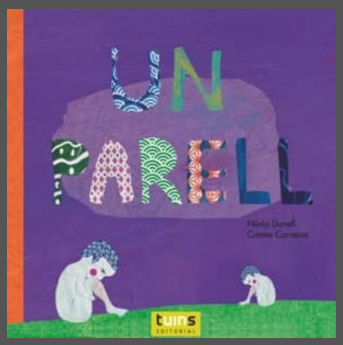
El llibre "Un parell" , que ens recomana a continuació, està dedicat a ella.

Coneixes més bessones?

L'autora ens recomana:

Llunell, Núria.
Un parell.
Il·lustr. Carme Carreras. Tuins, 2012.

Dues ben juntetes que encara no es coneixen. Es mouen i l'una toca l'altra. Encara no s'han mirat, encara no s'han parlat, però ben aviat s'adonaran que sempre estaran voldran estar juntes.

Àlex López

De petit el que més m'agradava era dibuixar i jugar a bàsquet. Es podria dir que somiava de ser jugador professional de bàsquet com a opció 1 o dibuixant de còmics com a opció 2. De seguida vaig veure que això de la NBA era bastant complicat. Així que aquí som a *tope* gaudint de l'opció 2, que no és poc.

Era molt fan de l'Astèrix i del Superlopez. Els primers me'ls llegia a una biblioteca que teníem al meu *cole* i del Superlopez em comprava la revista que sortia als quioscs amb la setmanada que em donaven els meus pares.

De la meva carrera com a dibuixant fins ara destacaria l'època en la què vaig estar treballant durant dos anys per a la revista *Spirou*, fins i tot vaig arribar a dibuixar una coberta. Un somni fet realitat poder desenvolupar historietes amb un personatge propi a una de les revistes de còmic més importants del món!

Com que la d'autor de còmics és una feina que requereix estar molt de temps tancat al meu estudi, quan no treballo intento sortir, fer excursions i si puc me'n vaig de viatge. M'agrada sobretot anar a paratges naturals que a vegades m'han servit d'inspiració o a fires de còmic on retrobar altres amics autors o gaudir de les exposicions.

Si hagués de triar un dels meus llibres seria *Andrea Hojarasca*. En el seu moment va ser un dels llibres al qual vaig dedicar més hores de treball. Suposo que conviure tant de temps amb aquest projecte imaginant les aventures dels personatges que habitaven aquest món va fer que agafés un afecte especial a la petita Andrea i companyia.

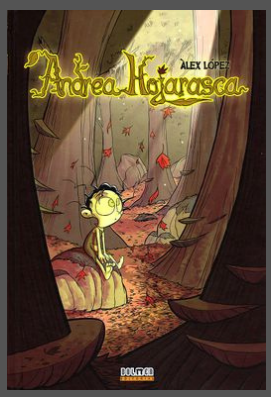

Àlex López

L'autor ens recomana:

Àlex López
Andrea Hojarasca
Dolmen, 2013.

Andrea Hojarasca és meitat humana, meitat vegetal i viu a un món on els humans són éssers fantàstics que apareixen als contes. Començarà un viatge ple d'aventures per trobar la seva única amiga.

Et sona la roba d'aquest personatge?

És l'equipació del Club d'Esports Sabadell, l'equip de futbol de la nostra ciutat.

Glòria Marín

Quan era petita, sabeu què era el que més m'agradava? Badar, escoltar i imaginar-me històries. Sempre m'ha agradat somniar mons divertits i plens de màgia, però mai m'hauria imaginat que arribés a ser escriptora.

Els de casa tenien sabateria i jo tenia el costum d'amagar-me sota el taulell d'embolicar les capses de sabates, perquè abans s'embolicaven, no com ara que te les donen dins d'una bossa de roba. Bé, doncs ja em teniu allà sota arronsada com un cuc, escoltant tots els comentaris de les persones que venien a comprar. Tancava els ulls, muntava l'antena parabòlica, és a dir, parava l'orella, i em "tronxava" amb el que sentia i de com parlaven els grans.

Us haig de confessar que m'ho passava pipa. De fet, encara ara, quan vaig en tren, en autobús o a comprar al mercat, no puc evitar que les orelles se m'escapin per escoltar diverses converses a l'hora.

Vaig deixar de treballar de mestra per dedicar-me a escriure, d'això ja fa un grapat d'anys, i us haig de dir que des que vaig començar a l'estiu de 1991, no he deixat d'escriure.
Em fascina inventar-me històries esbojarrades, mons imaginaris i situacions estrafolàries. De fet, escriure em permet viatjar amb la imaginació i fugir de situacions que no m'acaben d'agradar. És genial!

Escric contes i novel·les juvenils per a vosaltres, en tinc una dotzena de publicats. He escrit sis obres de teatre per a adults que s'han estrenat a Sabadell i Barcelona.

M'agrada molt pintar, m'agrada dibuixar el meu món i omplir-lo de vida i de color. He fet tres exposicions de pintura a Sabadell.

He guanyat dos premis: Premi Montserrat Roig 1999 amb *Un matí pelut!* i el premi a la millor obra escrita en català de la Vila de Vallirana amb *Enrenou a l'ambulatori!* Vaig quedar finalista al premi ciutat d'Olot, amb *Vaig conèixer en Dakh!*

Glòria Marín

Altres títols meus són: *Bruixes i bruixots!*, *La Llufa, quina mofeta!*, *El rellotge de les tretze hores*, *Skimmer!*, *Tió: vida secreta d'un caganer*, *La cloïssa Lluïsa*, *Tao, el gat galàctic*, *Quin cap, Clara!*, *Història del perdut* i també he fet una adaptació del conte de *La Bella dorment*.

He estat tertuliana durant onze anys a Ràdio Barberà i des de fa catorze anys faig classes de tècniques de narració.

Com podeu veure, soc el que es diria un cul inquiet. La veritat és que no puc parar de crear. Ep, i encara m'agrada molt badar i escoltar!

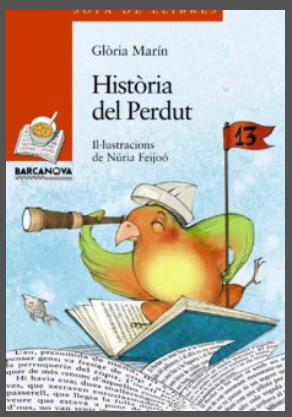
Si teniu ganes de saber més coses, podeu anar a gloriamarin.cat i visitar El Blog de la Glòria.

Us faig arribar una abraçada màgica!

L'autora ens recomana:

Marín, Glòria.
Història del perdut.
Il·lustr. Núria Feijoó. Barcanova, 2012.

Divertida i tendra història on el Jan, el seu avi el Marc i la Celia cuiden d'una cria d'ocellet *garrucho* des que el troba caient del cel com un ou. Un estiu ple d'aventures i rialles per tots. Vols saber si el Perdut aprèn a volar i marxa? Va, comença a llegir-lo!

A jugar!

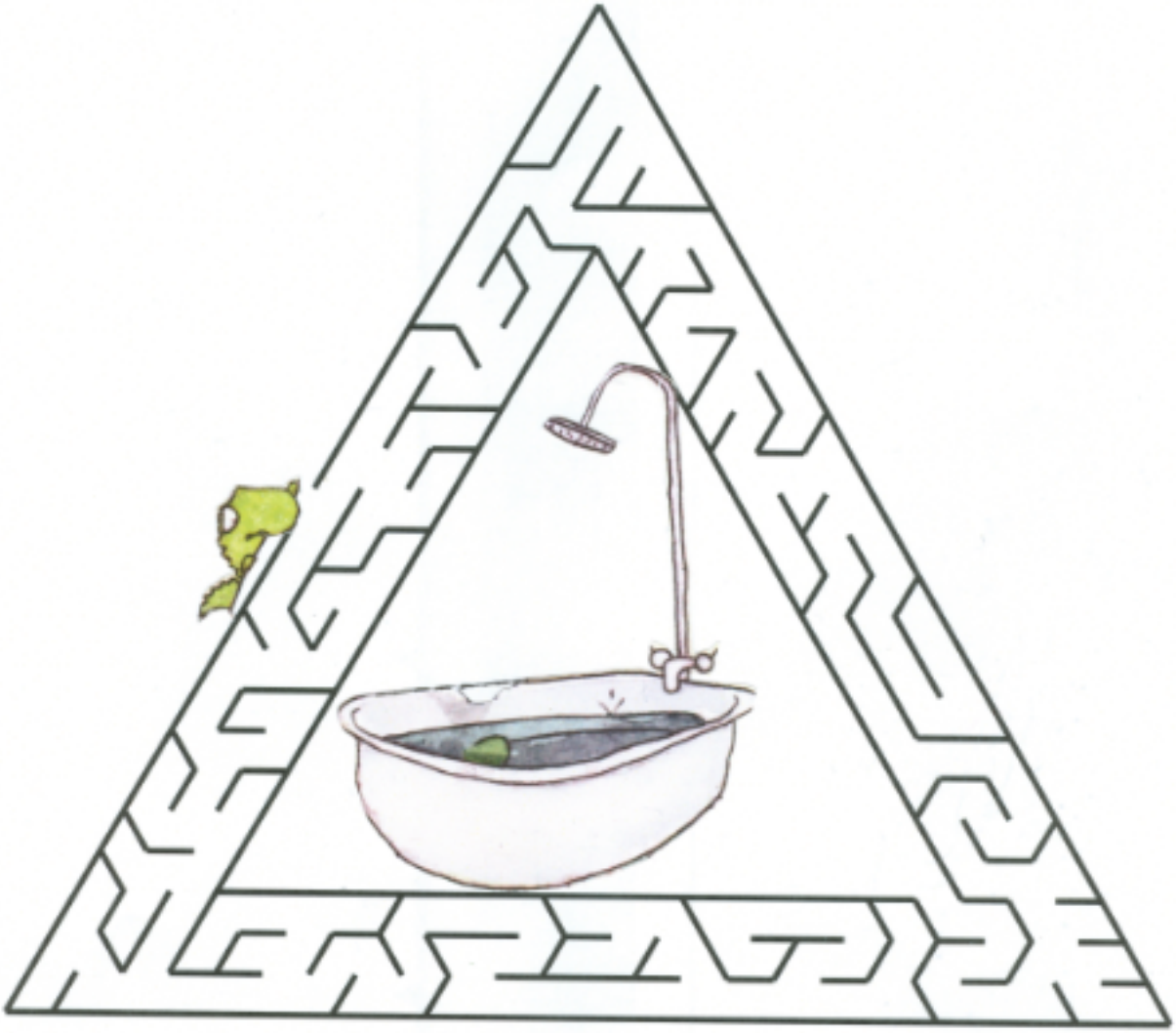
Descobreix els monuments o espais de Sabadell que amaguen aquests jeroglífics. Seràs capaç de desxifrar-los?

	DE	
	DUR	+AN
LA		 -G
	DEL	
LA		

1. Torre de l'aigua
2. Casa Duran
3. La Farandula
4. Teatre del Sol
5. La Rambla

A jugar!

Ajuda el cocodril a arribar a la banyera

Meritxell Martí

Quan era petita, volia ser moltes coses.

Quan se'm passava pel cap que volia ser astronauta, m'imaginava amb el casc i el vestit ple de botonets, fent salts pels cràters de la Lluna i voltant pels anells de Saturn. Quina desil·lusió quan vaig descobrir que em marejava donant voltes sobre mi mateixa! Adeu, espai!

Després vaig voler ser viatgera, passejar per la Gran Muralla xinesa i pujar al Kilimanjaro, entrar en una piràmide faraònica i navegar per un afluent de l'Amazones, banyar-me a les aigües transparents de la Micronèsia i veure aurores boreals al Cap Nord. Però em feia por agafar avions. Adeu viatges!
Vaig pensar a treballar al zoo, però sabia que tard o d'hora acabaria obrint alguna gàbia... Adeu zoo!

Després de donar-hi tombs, vaig decidir que escriure em permetria ser astronauta, viatgera, envoltar-me d'animals i fer tot allò que volgués en la meva imaginació.

Els llibres més preuats de la meva infantesa van ser els Tintins. Me'n regalaven o bé els treia de la biblioteca del barri. Hi entrava com qui entra a la cambra del tresor i anava directa al prestatge més anhelat. *Vol 747 cap a Sydney*, per fi algú l'ha tornat, pensava. El temple del sol, ja era hora!, exclamava. Els llegia al pati de casa fins que la mare cridava: a sopaaaar! I abans de dormir, fins que el pare rondinava: apaga el llum!

Els millors moments de la feina són quan faig les darreres correccions i sento que, ara sí, he trobat el to, la paraula o l'expressió que buscava; quan veiem per primer cop la maqueta, aquella màgia que converteix en llibre el projecte; i per Sant Jordi, o a les fires, quan ens envolta la mainada amb el llibre a la mà, esperant una signatura dedicada. Però sobretot, quan el petit de casa obre un llibre i en llegeix el títol i l'autoria. I diu: aquest l'has escrit tu, mama. I el llegim plegats.

El que més m'agrada quan no escric és fer vida social i, un cop al mes, trescar turons amb lluna plena.

Meritxell Martí

L'autora ens recomana:

Martí, Meritxell.
Sota les onades.
Il·lustr. Xavier Salomó. Flamboyant, 2019.

Aquest àlbum ens situa en un dia d'estiu a la platja, on dos nens es troben... i la història no ens deixarà indiferents, gairebé sense paraules, les imatges ens submergeixen en un món d'emocions.

Gemma Merino

Visc a Londres des del 2006. En aquesta ciutat vaig redescobrir el món dels àlbums il·lustrats durant un curs que vaig fer d'il·lustració, llavors treballava d'arquitecta fins que la crisi del 2008 va afectar el sector de la construcció i vaig passar a treballar només dos dies a la setmana. Vaig decidir aprofitar per aprendre més sobre la meva nova passió pels àlbums il·lustrats i vaig fer un màster d'il·lustració a Cambridge durant el qual vaig fer el meu primer llibre.

De petita m'interessaven les arts, les ciències i els esports i, depenent del moment, somniava amb ser exploradora, inventora, astrònoma, pianista, tennista, escriptora, antropòloga, geòloga...

Al final vaig escollir estudiar arquitectura perquè combinava art amb ciència i havia de decidir-me perquè ja tenia 17 anys. I per una volta inesperada de la vida ara soc autora i il·lustradora.

A vegades encara em pregunto què seré de gran.

De nena m'agradaven molt els contes clàssics dels germans Grimm o Hans Christian Andersen. I encara recordo quan vaig llegir *Matilda*, de Roald Dahl, és boníssim, com totes les històries d'aquest autor.

Un dels moments més preuats de la meva feina és quan començo un nou projecte i tot és possible, quan experimento, deixo anar el cap i les idees venen per sorpresa, com si fossin un regal d'origen misteriós. O quan els errors es transformen en interessants alternatives. Aquests moments són realment màgics.

Quan no estic treballant em passaria hores mirant el cel, els estels, els núvols o el jardí, on hi han molts esquirols i a vegades veig una guineu que surt a prendre el sol. També necessito sortir a caminar, si pot ser a la muntanya; si no, em conformo amb un passeig pel parc.

Gemma Merino

I com que fer contes és un ofici solitari, valoro molt els moments compartits amb la família i les tertúlies amb els amics.

Tots els llibres que he fet tenen una rellevància especial per a mi, però potser *El cocodril a qui no li agradava l'aigua* és el que més m'estimo. És el meu primer llibre, va ser amb el cocodril que vaig aprendre a combinar paraules amb il·lustracions. No m'hauria imaginat mai que s'arribaria a traduir a 25 idiomes. És increïble pensar que hi ha una persona llegint una història que va néixer al meu cap, i encara més increïble és saber que aquesta persona està a l'altre costat del món, a països que mai he trepitjat però que ara una part de mi hi ha arribat.

https://www.facebook.com/gemma.merino.illustration/?fref=ts
http://gemmamerino.blogspot.com/

L'autora ens recomana:

Merino, Gemma.
El cocodril a qui no li agradava l'aigua.
Picarona, 2015. Premi Macmillan d'àlbum Il·lustrat 2011

Com l'aneguet lleig, el protagonista d'aquesta història no acaba d'encaixar en el seu món compartint allò que fa feliç la resta dels seus germans. L'element aquàtic, hàbitat comú de l'espècie dels *Crocodylidae Crocodilia* no li és gens... atractiu, ell prefereix enfilar-se als arbres. Tots tenim un talent ocult. Quin és el teu? Quin el del cocodril que no li agradava l'aigua?
La Gemma explica que la inspiració per escriure aquest llibre la va agafar d'imprevist mentre treballava. Quan il·lustra ho fa a partir d'una tècnica de gravat, després aplica aquarel·la i acrílic al dibuix i acaba fent la composició amb el programa informàtic Photoshop.

Maria Pagès

Quan em preguntàven què volia ser de gran jo sempre pensava que volia ser petita. I ho he aconseguit. Els que dibuixem el nostre entorn amb llapis de colors quan som menuts i seguim dibuixant el món quan anem acumulant anys no creixem mai de mida. Però creixem per dins.

Llavors som immensos! Els dibuixants mirem el nostre entorn d'una altra manera, com quan érem petits. No perdem mai la possibilitat de sorprendre'ns amb una fulla de forma estranya, o hi veiem un arbre, o hi descobrim un somriure que ens serveix per a un personatge que no acabava d'agradar-nos.

I és llavors quan arriba un d'aquells moments que només els que dibuixem coneixem: aquell personatge amb aquell somriure escapadís era exactament allò que buscàvem! En aquests moments en què el gargot del paper i la idea que tenim al cap encaixen ens fem una mica més grans, per dins, encara que ningú ho vegi.

És per això que quan vaig dibuixar què els passa als llops dels contes després dels maltractaments que pateixen a les històries tradicionals vaig créixer una mica més, per dins. I quan un pare em va dir que la seva filla petita ja no es despertava a mitjanit plorant perquè venia el llop gràcies al meu llibre vaig saber que aquells llops bons que havia dibuixat a *A contrapèl* acompanyarien sempre més aquella nena.

I així, sense conèixe'ns, les dues ja érem una mica més grans, per dins.

Maria Pagès

L'autora ens recomana:

Pagès, Maria
A contrapèl = À rebrousse poil
SD, 2016

Els quatre llops més famosos dels contes de fades s'han trobat per compartir experiències: el llop de les set cabretes, el llop dels tres porquets, el llop de Pere i el llop i el llop de la Caputxeta. La veritat, no els ha anat gaire bé a la vida: a un li van tallar la panxa i l'hi van tornar a cosir, un va caure dins del foc de la xemeneia, a un altre li van disparar i a l'últim el van enverinar. Pobrets.
Ja estan una mica tips de rebre i decideixen un canvi de timó a les seves vides

Jaume Ribera

De petit volia ser aventurer, periodista, escriptor... Depenia del dia. M'encantava llegir i vaig devorar la literatura juvenil de dues o tres generacions. D'una banda, el clàssics d'Enid Blyton i Malcolm Saville, que era el que es consumia llavors i que m'agradaven molt. De l'altra, els clàssics juvenils de tota la vida: Karl May, Jules Verne, Stevenson, Salgari, Zane Grey...

Recordo també les històries de Pippi Langstrumpf (llegides molt abans que no fessin la sèrie de TV); un altra obra nòrdica, *El viatge meravellós d'en Nils Holgersson per Suècia*, de Selma Lagerlof; i els primers llibres del Roald Dahl. En especial, però, voldria destacar els llibres de la sèrie de Guillermo Brown, de Richmal Crompton.

Els tinc tots i continuo rellegint-los encara ara, de tant en tant. D'alguna manera, per a mi, són els que han resistit millor el pas del temps.

Amb dotze o tretze anys ja alternava tot això amb llibres de la col·lecció El Balancí. Vaig llegir Truman Capote, William Golding (*El Senyor de les Mosques*), Jack Kerouac, John Wyndham, i, sobretot, novel·la negra, gràcies a la col·lecció La Cua de Palla.

Un dels moments més preuats de la meva feina és quan començo a inventar una història i bastir-la, abans d'escriure-la. És l'única cosa que no faig amb ordinador, sinó amb boli i llibreta. I el que més m'agrada fer quan no escric és estar al sol, prenent-me un tallat i llegint el diari.

Entre els meus llibres, els que han tingut més èxit són els de la sèrie del Flanagan, que escric amb l'Andreu Martín (13 en total: des de *No demanis llobarro fora de temporada* fins a *Els bessons congelats*). Però el que em miro amb més estima és un d'infantil publicat a Cruïlla, que es diu *Paparra*. És la historia d'una família, en clau d'humor, vista i interpretada pel gat que tenen, i la família que hi surt és... precisament la meva. Suposo que això explica que li tingui un afecte especial.

Jaume Ribera

L'autor ens recomana:

Ribera, Jaume.
Paparra.
Il·lustr. Cristina Picazo. Cruïlla, 2010.

La Paparra és una gateta preciosa, molt espavilada i una mica trapella. Però quan va a parar a casa de la família Poca-soltes s'adona que haurà d'utilitzar tot el seu enginy per sobreviure. Aventures quotidianes i tendresa es donen la mà en un relat al qual Jaume Ribera afegeix un toc d'humor molt personal.

miau!

Carme Sala

Soc la Carme Sala, dibuixant de professió i nascuda a Sabadell. La meva infantesa, als setanta, la vaig viure imaginant que de gran seria mestra, *majorette* o gimnasta, com tantes altres nenes de la meva generació. Si la imaginació era l'eina bàsica per visualitzar-me en aquests rols, el dibuix em va permetre representar-ho espontàniament i sense límits.

M'agradava il·lustrar qualsevol desig, des d'una bicicleta a personatges imaginaris, ja fos en un paper o a la paret de l'habitació, a l'escola o a la sala d'espera del metge. El dibuix transforma les idees en coses... i et permet somiar amb els ulls oberts i no avorrir-te mai.

Els meus primers llibres van ser herència dels meus germans i em fascinaven pels seus dibuixos. Posteriorment, la lectura a l'escola de *El zoo de'n Pitus* va convertir-se en un tresor personal per les il·lustracions de la Pilarín. També recordo les hores dedicades a la Mafalda quan tenia 10 anys, de la qual m'encantava la seva visió crítica i el seu humor intel.ligent. Anys després van venir el Tintín, Asterix i Obelix (volums fixos dels prestatges de casa), "tebeos" com en dèiem, que comprava cada mes el meu pare (l'Esther, la Lily o el Cavall fort dels dibuixos de Cesc).

El treball creatiu és una muntanya russa emocional: quan la imaginació s'adorm baixes als inferns, però, un cop trobes el fil i progresses et sents al cel! El millor moment és l'execució, un cop tens la idea esbossada i clara. La tensió creativa es calma i entra en joc la tècnica.

El temps lliure també fonamenta el treball: surto a passejar per obrir la porta a noves inspiracions (només és qüestió d'observació i curiositat), però també bado a Pinterest, es clar!

Tot i que tendeixo a ser crítica amb els meus dibuixos i amb els anys els atribueixo una pila de defectes, tinc una estima molt gran a *L'Àvia necessita petonets* -dibuixat a partir dels textos d'Ana Bergua-, el qual tracta sobre l'Alzheimer des dels ulls d'una nena, ja que va ser el meu primer llibre i va coincidir que el meu sogre va ser diagnosticat amb la mateixa malaltia. També sento molt afecte per *Cinc dies en un altre planeta*, escrit per Salvador Macip, amb el qual em vaig divertir molt il·lustrant-lo.

Carme Sala

L'autora ens recomana:

Sala, Carme, Bergua, Anna
L'àvia necessita petonets.
Proteus, 2010.

Aquesta és la història de l'àvia Maria, "que es distreu a mig passadís, i no recorda què havia anat a buscar" i de la seva neta Maite, que ha de cedir-li la seva habitació quan ve a viure a casa. Un conte tendre i emotiu, un homenatge als avis i àvies, on les netes posen lletra a les cançons i juguen a fer de mestres de l'àvia.

Xavier Salomó

De petit-petit volia ser metge i casar-me amb la meva iaia Maria. Però aviat ho vaig descartar en constatar que les agulles m'espantaven i que no em podia casar amb la iaia per motius obvis.

Vaig enamorar-me d'en Roald Dahl de molt petit. *La meravellosa medicina d'en Jordi* el vaig devorar mil vegades. Amb el temps he entès que en Quentin Blake també hi va tenir molt a veure. *Les aventures de la mà negra* de Hans Jürgen Press, per exemple, em continua fascinant. I m'agradava llegir-los arreu. Vaig descobrir la major part dels llibres que avui segueixen sent els de la meva capçalera a la biblioteca escolar del Joanot Alisanda. Però llegir-los, a tot arreu.

Durant uns anys es va convertir en una activitat frenètica i perillosa, perquè fins i tot en llegia anant cap a l'escola i un parell de vegades van estar a punt d'atropellar-me.

Un dels moments més preuats de la meva feina va passar fa molt poc. Estava signant llibres a la Feria de Madrid i un parell de mestres d'Alacant, mentre els dedicava uns llibres, van agafar el *Sota les onades* i, en arribar a les darreres pàgines, totes dues es van posar a plorar davant meu. La mateixa tarda, una noia embarassada va tenir la mateixa reacció. Són moments molt potents.

Amb la Meritxell sovint som conscients de la nostra fortuna. Rebem molt *feedback* dels lectors, llibreteres, bibliotecàries i mestres, sobretot gràcies a les xarxes socials. Això passa un cop el llibre ja és publicat. Però durant tot el procés previ, des de la idea, la creació del projecte i posterior presentació als nostres editors, i molts moments de la creació (que és més artesana i pausada), és ple de moments bonics i agraïts. Si n'hagués d'escollir un, és quan ens reunim amb la Meritxell i a tots dos ens brillen els ulls davant d'una idea. És aleshores quan sabem que la tirarem endavant i que ens esmerçarem de valent perquè esdevingui un llibre rodó.

Quan no estic il·lustrant m'agrada molt estar amb el nostre fill Jan. Descobrir-li platges, rius, llibreries o pel·lícules d'en Miyazaki. Construir cabanes al bosc. I pintar l'asfalt del nostre carrer amb guixos de colors.

Xavier Salomó

Per a mi, il·lustrar és la millor manera de guanyar-me la vida i fer-ho d'una manera honesta. Sovint dibuixava xemeneies (últimament no tant, potser perquè ja no visc a Sabadell), perquè de ben petit eren molt presents a la meva vida diària. Recordo amb els amics de l'escola agafar un guix amb una mà, còrrer cap a la xemeneia que hi havia al pati del Joanot i mirar de trescar-hi com més amunt millor per marcar-la amb el guix i veure qui arribava més alt.

L'autor ens recomana:

Meritxell Martí, Xavier Salomó
Sota les onades
Flamboyant, 2019.

Sota les onades és un àlbum que m'estimo molt. Crec que la Meritxell ha construït un guió magnífic i amb aquest llibre hem començat a treballar d'una manera que seguirem investigant els propers anys. I els nostres petits *Bon dia* i *Bona nit* (Combel) perquè van néixer de les nits de no dormir del Jan i estan recorrent el món amb un èxit que ens ha sorprès.

Meritxell Martí
Xavier Salomó

La Meritxell és escriptora i junt amb en Xavier formen un tàndem fantàstic! Han publicat un munt de llibres junts. Cerca'ls a la teva biblioteca més propera. Estem segurs que t'encantaran!

Anna Tortajada

Quan era petita no sabia gens què volia ser de gran.

Fins i tot em neguitejava que m'ho preguntessin. Sí que sabia que no volia ser mestra, ni infermera o hostessa, les professions més desitjades llavors entre les nenes. Jo volia ser Tarzan, quan en vaig llegir les novel·les. Volia ser astronauta quan van començar els viatges a l'espai.

Però ja veia que no podria ser, perquè em marejava només d'anar en cotxe. Jo només volia llegir. De gran volia ser gran, per poder llegir tant com volgués. Aleshores no sabia que llegir pogués ser una feina. Ser escriptora ni se'm passava pel cap. Però també escrivia.

El pare em deia un grapat de paraules i jo m'inventava una història. Em feia llibretes on escrivia "llibres". Era un joc. Quan jo era petita no hi havia gaires llibres per a infants. Contes sí. Contes clàssics d'arreu del món que em portaven els Reis o em regalaven pels aniversaris. I els llibres d'aventures de l'Enyd Blyton.

Estalviava la setmanada fins que me'n podia comprar un altre i fèiem intercanvis de llibres amb les meves cosines. Llegíem molt. A vegades els pares em confiscaven els llibres i em feien anar a jugar.

Vaig començar a treballar fent traduccions de llibres. Així llegia i escrivia alhora. Al cap dels anys em vaig decidir a escriure les meves pròpies històries.

Durant el procés de creació hi ha molts moments àlgids. Trobar una manera sempre diferent d'estructurar el text és el més divertit, però trobar el to que tindrà és definitiu. No n'hi ha cap que m'estimi més que els altres, perquè cada un és únic. El preferit és sempre aquell en el qual estic treballant.

També gaudeixo molt de les entrevistes als mitjans, però només si l'entrevistador s'ha llegit el llibre. I m'agradaven molt les trobades amb lectors a biblioteques o centres d'ensenyament.

Soc del parer que un llibre no està acabat fins que algú el llegeix. Si alguna cosa trobo a faltar des que visc fora del país són aquestes trobades.

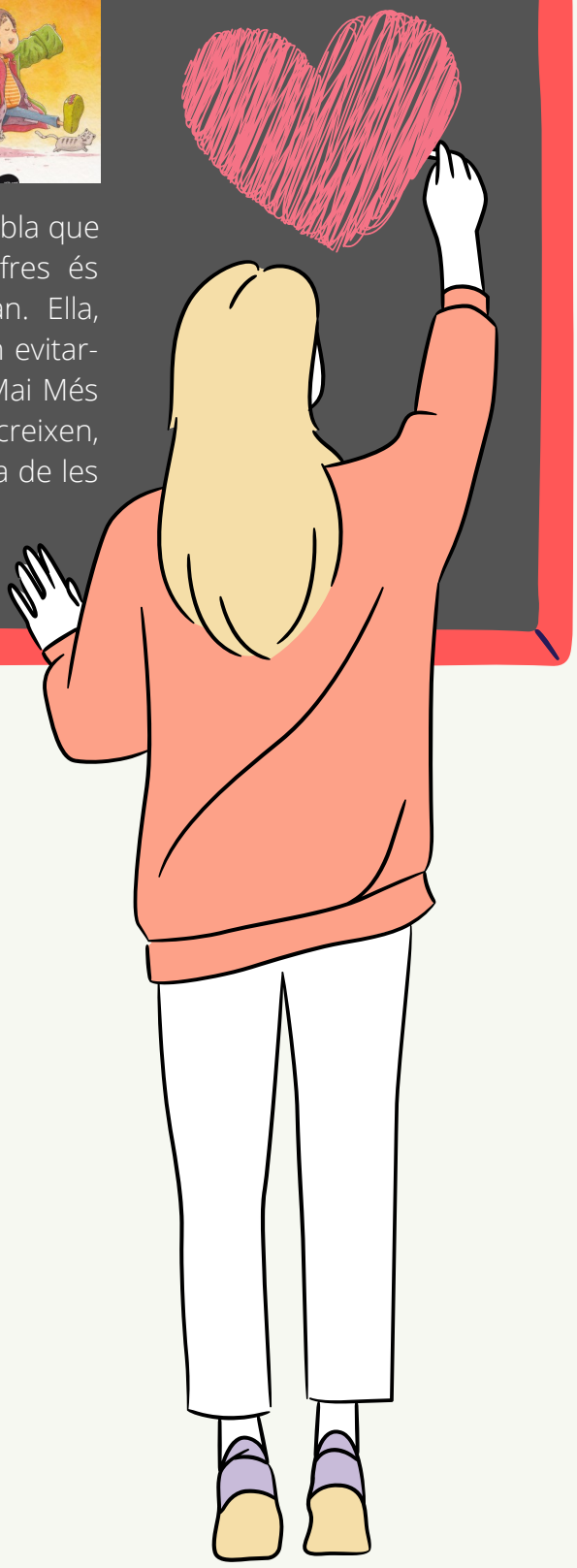
Anna Tortajada

L'autora ens recomana:

Tortajada, Anna
Res no és com diuen els contes
Il·lustr. Jorge del Corral
Animallibres, 2015

La Júlia està a punt de fer deu anys i li sembla que això de comptar els anys amb dues xifres és símptoma que ja comença a fer-se gran. Ella, però, no té ganes de créixer i no sap com evitar-ho. Per sort, no sabria arribar al País de Mai Més com en Peter Pan, allà on les criatures no creixen, ja que tampoc li agradaria acabar com una de les Nenes Perdudes.

Josep Maria Tortajada

La primera vegada que vaig pensar que volia dedicar-me a escriure va ser gràcies a una anècdota de quan tenia nou anys.

Era una tarda plujosa, recordo que mirava el pati pensant que m'avorriria molt perquè no podria sortir a jugar a futbol. Li vaig demanar a la meva mare alguna idea, i ella em va dir: "pinta, dibuixa, escriu". Jo vaig respondre: "què pinto?, què dibuixo? què escric?".

La meva germana es va posar en la conversa: "escriu un partit de futbol", va dir. Va ser una de les experiències més enriquidores que havia tingut fins aquell moment. En el meu relat, el Sabadell guanyava 3 a 0 al Madrid. Quan vaig acabar, vaig saber que això d'escriure m'acompanyaria tota la vida.

Fins aquell moment, i molt temps després, he volgut ser futbolista, historiador, periodista, professor, músic i tantes coses com aficions tinc. No es decideix ser escriptor, en el meu cas sempre he sentit una atracció especial per les paraules, la invenció d'històries i els llibres.

Les meves lectures infantils no van ser mai novel·les, tret de les que llegia a l'estiu, com les de l'Agatha Christie. Durant la resta de l'any, l'Astèrix i l'Obèlix, el Tintín, el Luky Luke, el Mortadelo, l'Umpah Pah i molts d'altres omplien d'aventures divertides les estones abans d'anar-me'n a dormir. El meu despertar en la lectura de novel·les va ser als tretze anys amb en Pedrolo i Monzó, en català, i Garcia Márquez o Benedetti, en castellà. Després n'han vingut molts més.

Escriure és un plaer, encara que moltes vegades les paraules i les frases no surten com tu vols. Quan estic encallat en algun paràgraf, m'agrada sortir al carrer a passejar. És una bona activitat, com llegir, veure sèries i pel·lícules, estar amb la família i el gos, mirar el futbol, estar atent als esdeveniments actuals i un munt de coses que fan que el dia sigui interessant.

Si hagués de triar un llibre dels meus, triaria el primer, *La Suite de Sofia*. Que l'hagués escollit un jurat com a finalista d'un premi volia dir que els havia agradat i això em mostrava un camí que sempre havia desitjat. Les dues novel·les infantils també tenen el seu bon record, tant pel procés de fer-les com per compartir l'experiència a les escoles que vaig visitar.

Josep Maria Tortajada

L'autor ens recomana:

Tortajada, Josep Maria.
Bombons i un veí estrany per no caure en un parany
Il·lustr. Eli Romeu. Tuins, 2013.

Heu tingut alguna vegada un veí curiós? La Grisel·la en té un, el senyor Carreras, un veí ben estrany, que fa por a tots els infants del barri i del qual en sap poques coses. Quan la Grisel·la ha de fer un treball de l'escola sobre una persona coneguda, ho té clar: el senyor Carreras! Juntament amb el seu amic Biel, es posaran a investigar i descobriran un munt de fets sorprenents.
Serà una gran aventura!

Carmela Trujillo

Quan era petita volia ser escriptora! Sí, de veritat!

Quan tenia 8 anys escrivia a mà els meus contes, els dibuixava i... després els venia als meus companys d'escola! I als 10, ja els escrivia amb la màquina d'escriure que em van portar el Reis d'Orient (i feia revistes de passatemps i tot).

No sabia qui eren els autors, però m'agradaven els llibres de "Los cinco" (Enid Blyton), "Tintín" (Hergé), la col·lecció "Historias" de la editorial Bruguera i d'altres que trobava a la biblioteca del barri (a Ca n'Oriac). M'agradava molt anar a la biblioteca, molt. M'agradava el silenci, tants llibres, consultar els fitxers amb fitxes de paper escrites a mà...

Els moments més preuats de la meva feina succeeixen quan em trobo amb el lector (gran o petit), quan m'arriben els seus comentaris, quan em comenten que s'han divertit o que els ha agradat molt o que els recomana... Tot això és màgic, perquè un llibre es completa quan els lectors viuen la història i la fan seva.

Quan no estic escrivint m'agrada prendre un cafè amb el meus amics, sortir a passejar amb el meu gos, llegir, tenir cura de les meves plantes...

Quant a quin és el llibre de la meva collita que més m'agrada... Uf, això és molt complicat... Si n'he de dir un, et diré que tinc un bon record del primer que vaig escriure per als nens, titulat *Esto no puede seguir así*, perquè és un llibre que va guanyar un destacat premi literari quan jo no era coneguda com a escriptora i el va publicar una editorial de les més importants: Anaya.

Carmela Trujillo

1

L'autora ens recomana:

Trujillo, Carmela
Esto no puede seguir así
Il·lustr. Nivio López. Anaya, 2007

"Cortadillo de arriba" és el nou poble on s'ha traslladat la Rosa i la seva família i ara viuen en una casa enorme. I aquí és on passen coses excepcionals mentre la mare pinta, escriu i el pare arregla teulades de tot el poble per les tempestes recurrents. Unes veïnes molt insistents, un fantasma que desordena la casa i moltes històries esbojarrades on la màgia i la fantasia es vinculen amb la comunitat.

Marina Vidal

De petita recordo que tenia un atles de l'univers on s'explicava que eren les estrelles, quins planetes hi havia en el nostre sistema solar i quina temperatura feia al sol. M'encantava mirar-m'ho. Potser per això la primera cosa que vaig pensar a ser de petita va ser astrònoma.

Amb el temps vaig anar canviant d'opinió perquè hi havia moltes coses que em semblaven interessants i que pensava que em podrien agradar fer de gran, com el teatre o la medicina. Però un dia vaig tenir clar que el que volia ser era dibuixant de còmics i explicar històries o donar vida als llibres que m'apassionaven.

Com que de petita m'interessaven les coses relacionades amb la ciència, no tenia molts llibres il·lustrats però en recordo especialment dos: *El diccionari estrafolari* de la Gloria Fuertes (el poema de la mosca i el calb em feia molta gràcia) i la col·lecció de contes escrits i il·lustrats per la Beatrix Potter. La meva mare me'ls llegia per anar a dormir i m'encantava veure els dibuixos que acompanyaven al text.

Ara que soc il·lustradora i gaudeixo de la meva feina, tinc molts moments preuats, però crec que el més important és veure com la gent i les nenes i nens gaudeixen, com gaudia jo de petita, amb les meves il·lustracions.

Quan no dibuixo, llegeixo molt. Pot ser és l'activitat a la qual dedico més temps, a part de dibuixar. Per això il·lustrar llibres que he llegit i m'han agradat és una de les millors experiències de la meva professió, i he tingut la sort de poder fer-ho diverses vegades. No podria escollir un llibre en concret, però ara mateix *Atenea y los elementos*; *El ojo de Nefertiti* de Jesús Cañadas és un dels llibres per als quals tinc més estima pel fet que l'autor del llibre, a part de ser amic, és un escriptor que m'agrada i que pensés en mi per fer la portada del seu llibre va ser tot un honor.

Potser el que soc ara no té res a veure amb el que volia ser de petita, però tots canviem. És part del que és ser un ésser humà i jo personalment soc feliç del que he acabat sent.

Marina Vidal

L'autora ens recomana:

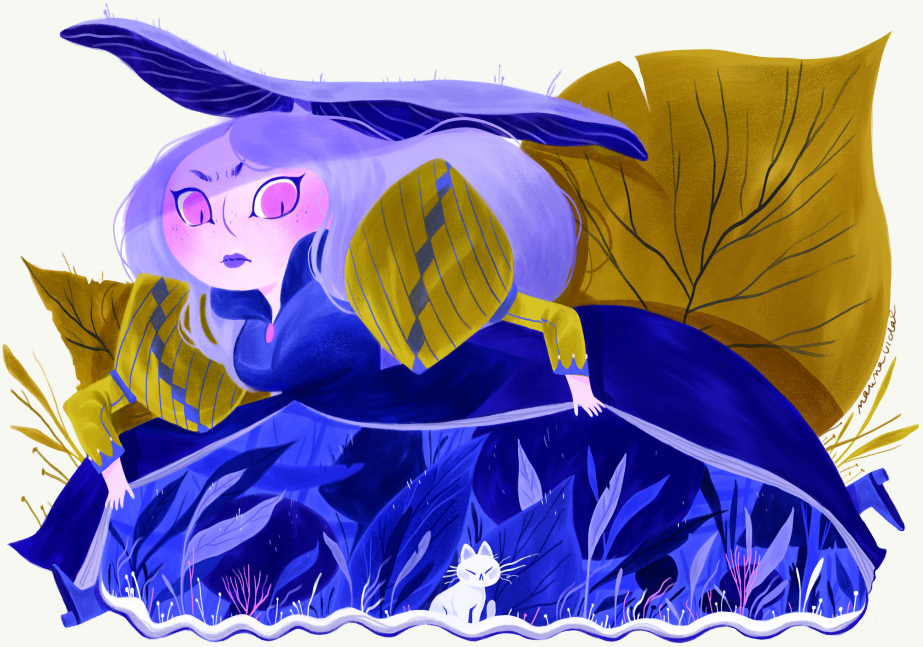

Cabeza, Anna

Entre bastidors

Il·lustr. Marina Vidal. Vaixell de vapor, 2018.

Entre Bastidors parla de les pors, de la família i de l'autosuperació.
La Joana no suporta que els seus pares marxin tan sovint per temes de feina (tots dos treballen en el món del espectacle!), i s'hagi de quedar tota sola amb el seu germà i una desconeguda que els cuidi, quan el més normal seria que els pares fossin amb ella. I encara que no és una nena poruga, sí que s'angoixa molt per tot; el *cole*, els amics, el noi que fa que tingui papallones a la panxa, l'obra de teatre del *cole*, com estaran els pares... Aquestes angoixes a vegades no sap gestionar-les, però la Joana per sobre de tot és una nena valenta que acabarà acceptant que a la vida és inevitable tenir por a vegades, i que encara que això passi un ha d'aprofitar els bons moments.

David Vila i Ros

Sempre m'ha agradat escriure. Quan era petit, la meva àvia Montserrat, enamorada dels llibres, me'n regalava molts, i aquesta devia ser la llavor de tot plegat. Ja de més gran, quan vaig descobrir Pere Calders, em vaig adonar que tenia la necessitat d'explicar històries. I vaig començar a publicar: primer articles d'opinió, després poesia, contes, assaig.

Tenia ja alguns llibres al carrer i, tanmateix, em costava definir-me com a escriptor. Fins que un dia, en una entrevista, em van presentar així i vaig entendre que sí, que ho era, i que aquest fet comportava una gran responsabilitat. Perquè, per a mi, la paraula i la literatura no són només un *divertimento*, sinó que poden esdevenir una eina útil per transformar la societat.

M'agrada escriure històries per entretenir, sí, però també per reflexionar. I per això no em conformo només amb escriure-les, sinó que m'agrada compartir-les, contar-les. Anomeneu-me rapsode, si voleu.

El conte, el gènere en què em sento més còmode, beu d'una llarga tradició oral, i a mi m'agrada treure'l de les pàgines dels llibres i fer-lo volar. I si pot ser entrellaçant-lo amb altres formes d'expressió cultural, com la fotografia, el teatre, la música, la il·lustració o la dansa, molt millor.

Tinc llibres per a grans i per a menuts, de ficció i de divulgació lingüística, però tots amb un missatge compartit: la paraula ens fa ser qui som, ens recorda les arrels que ens permeten projectar-nos cap endavant.

Això sí, no sabria triar-ne un; cada llibre té una història al darrere. Però potser perquè se situa en aquest Sabadell que tant reivindico, *Les sabates esblanades*, una novel·la per a infants, reuneix molts dels elements que m'agrada transmetre: l'absurd, l'amor en sentit ampli, l'anhel de revolta. I tot amb passió. La passió d'escriure... En resum, soc un llenguaferit.

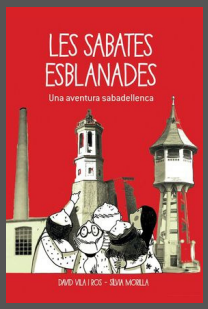
David Vila i Ros

L'autor ens recomana:

Vila i Ros, David

Les sabates esblanades. Una aventura sabadellenca

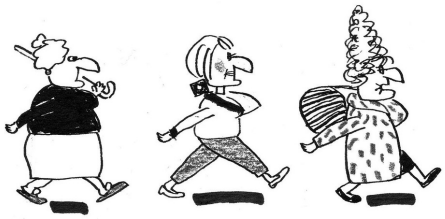
Il·lustracions de Sílvia Morilla. La Llar del Llibre, 2019.

Les sabates esblanades és la història de cinc amics que van a espetegar a una altra època i que, per tornar, hauran de recórrer la ciutat tot buscant pistes amagades en edificis emblemàtics. Durant l'aventura coneixeran personatges històrics i reviuran alguns fets que han marcat la personalitat de la ciutat. Els voleu ajudar?

Solucionari

Has trobat totes les germanes Crostó amagades a la guia?

Les germanes Crostó es troben a les pàgines:
3 - 4 - 5 - 10 - 18 - 28 - 30 - 44 - 47 - 49 - 54

Has aconseguit trobar tots els noms?

O T H N A Y L E E D T U F M C
L W H M U H I U F B X C S M F
S Q J H G G Q V C V E K C J W
U Q O O T L D H V P D K X K F
K O B S F O M E M J K I F G E
T F D E S P P E D O X A S W R
U I S G C E K J X M G Z F M H
G T N A O Z U H P O G B V H B
P B S P U M N L F L I O I G S
F N H U P N I J D A P N D A B
A Z J S E W H L V S J I A S S
N M L Q A S G M W X G R L B M
C Z G T Z L O I C Z P E T A E
N Y J Q B K A P Q E K M A S J
B Y F J M B K G D E U E Q D M

VIDAL
SALOMO
SALA
PAGES
MERINO
LOPEZ

Ha arribat el cocodril a la banyera?

Biblioteques Municipals de Sabadell

Biblioteca Vapor Badia
C. de les Tres Creus, 127-129
Tel. 93 745 17 03
bibliovaporbadia@ajsabadell.cat

Biblioteca del Nord
Rda. de Navacerrada, 60
Tel. 93 724 64 01
bibliodelnord@ajsabadell.cat

Biblioteca del Sud
Pg. dels Almogàvers, 49
Tel. 93 720 51 74
bibliodelsud@ajsabadell.cat

Biblioteca de Ponent
Pl. d'Ovidi Montllor, 5
Tel. 93 717 39 74
bibliodeponent@ajsabadell.cat

Biblioteca dels Safareigs
C. del Papa Pius XI, 165
Tel. 93 717 53 43
bibliosafareigs@ajsabadell.cat

Biblioteca de la Serra
Pl. de Cristóbal Ramos, 1
Tel. 93 726 34 68
bibliolaserra@ajsabadell.cat

Biblioteca de Can Puiggener
Pl. del Primer de Maig, 1
Tel. 93 716 51 50
bibliocanpuiggener@ajsabadell.cat

http://www.sabadell.cat/bims

Ajuntament de Sabadell
Biblioteques Municipals

Diputació Barcelona